STAROSTWO w KOLOMYI
Egzemplarz obowiązkowy

Почтову належитість оплачено гуртом.

Ч. 9. (28). Коломия, субота 1. мая 1926. Рік II.

ГОЛОС ДЯКІВ

Адреса Редакції й Адміністрації: Коломия, вул. Міцкевіча ч. 51.

Незалежний, аполітичний, безпартійний, становий часопис.
Виходить 1 і 15. дня кождого місяця.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторона 90 зл., половина 45 зл., 1/4 стор. 30 зл., 1/8 стор. 15 зл., 1/16 стор. 8 зл., 1/32 стор. 4 зл.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: За одно слово або його місце 10 сот.

Постійні оголошення мають 20% знижки а оголошення для дяків-пренумераторів 50%.

ОГОЛОШЕННЯ приймається тільки за попереднім надісланнєм належитости або принайменше зачету. Анонімних дописів не приймається.

Рукописів не звертається.

Передплата:
В краю:
Цілорічно . . . . . 6·00 зл.
піврічно . . . . . 3·00 „
чвертьрічно . . . . . 1·50 „
За границею річно . . . 2 доляри або їх вартість в иншій валюті.

Чекове конто П. К. О. в Варшаві ч. 152.951. (аж до відкл. замкнено)

Ціна одного примірника 60 сот.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ...!

З нагоди сегорічного Світлого Христового Воскресення, наша Редакція пересилає всім своїм П. Т. Пренумераторам як також всім П. Т. Читачам та Прихильникам нашого органу, і всім тим нашим П. Т. Громадянам, що щиро бажають як найкрасшого майбутного дяківському станови — найщирійші бажання веселих і щасливих свят, кріпкого здоровля до праці, й всего добра, а надто сильної витревалости в теперішних претяжких умовинах життя та непохитної віри й надії в красші часи для нашого народа й цілого людства.

Редакція й Адміністрація „ГОЛОСУ ДЯКІВ“.

Христос Воскрес!

„Другъ друга обнимімъ
і такъ рцимъ: „Христос Воскрес.!“

Як що року так і тепер звенить по цілій Ураїнській Землі і там, де лиш бється українське серце та де лиш чується українське слово прекрасна пісня: „Христос Воскрес...!“

Се свято та прекрасні його пісні мимоволі вливають в нашу душу м. и. силу віри й надії, що так як свойого часу воскрес Г. Н Ісус Христос, так мусять воскреснути колись також: **правда, справедливість і загальна любов** на землі, що вони мусять встати з тих могил, в які їх лихі люди лиш для власних зисків і вигод давно погребли

Тому, що сі найвисші чесноти людської душі є як раз тими шляхами, які провадять всіх до досконалости й до правдивого, загально-щасливого людського життя на землі, ми всі повинні не тільки плекати в собі сі чесноти, але цілою своєю силою й цілим своїм знаннєм вщіплювати й поширювати їх також між другими, бо тільки в сей спосіб зможемо причинитись до скорого їх воскресення.

А наколи воскресне **правда**, наколи воскресне **справедливість** і наколи воскресне **загальна любов** на землі, тоді напевно воскресне між людьми й правдиве життє, перед якого сяєвом теперішне дикунство не зможе знайти оправдання й безпечного місця.

Що прийде час, коли **правда** запанує над неправдою, **справедливість** над фарисейством і облудою а **загальна любов** над самолюбством і захланністю, та що разом з тим запанує на землі правдиве й щасливе людське життє, каже нам свято вірити вже само наше призначеннє на землі, бо Всевишній сотворив нас, людий на землі на те, щоб ми стреміли до пізнання **правди**... й через те зближились до Него. А воля Найвисшого мусить здійснитися.

Доля людства, доля поодиноких народів, чи навіть доля суспільних кляс є залежна від них самих і є неначе термометром не лише їх культурно-просвітного розвитку, але також їх душевних прикмет, чеснот і характеру.

В виду сего треба ушляхотнювати не лише наш розум, але також і душу та старатись воскресити в ній та покликати до праці всі дрімучі, занедбані добрі прикмети, як: правду, справедливість, любов ближнього, віру, надію і т. п. і т. п., бож і на те Всевишній обдарував нас ними.

В обороні сих чеснот повинні всі, завсігди й всюди як з найбільшою рішучістю та добрим прикладом виступати й тямити те, що хто не шанує сих чеснот, сей виступає проти Бога!

Отже й наші дяки, коли борються за кусок щоденного хліба та за пошану гідности свойого стану, то тим самим стають в обороні загальних добрих чеснот а надто беруть активну участь в творенню нового життя, памятаючи при тому дуже добре, що бездільність є початком упадку, нужди й загибелі...

Поодинокі народи чи кляси людий, які хвилево стогнуть в чужому ярмі неправди, несправедливости, самолюбства, захланности і т. п. не повинні нарікати на свою долю, лише на себе самих, а то тому, що м. и не плекали в собі добрих чеснот, ними не жили і їх як слід не боронили.

Головним завданнєм кождої поодинокої людини на землі є нищити всяке зло а плекати в собі, в своїй душі всі добрі чесноти й примінювати їх в щоденному життю, бо тільки вони є тими головними звенами, що злучують ціле людство в одну велику громаду та хоронять його перед дикими варварськими війнами, та цілком непотрібним, звірським пролиттєм людської крови.

Наколи всі одиниці людства підуть вказаними шляхами, тоді вже й цілість, себто людство само собою зблизиться до досконалости, до одного Бога, а на землі воскресне **правда**, воскресне **справедливість**, воскресне **загальна любов ближнього** й воскресне **загальне щастє**, якого ціле людство з дуже великою спрагою від віків очікує.

І. В.

Воскресна молитва.

Воскресеннє Твоє Христе Спасе
Ангели славять на небеси,
А ми України сини,
Плачем на рідній батьківській земли.
Весь світ хрещений днесь веселиться,
Свято побіди витає,
А наш люд бідний тужить-сумує,
И Зельманам пісні співає.
По всьому світу днесь дзвони дзвонять,
Свято радости звіщають,
Тай у нас дзвонять, але їх звуки,
Нам з очий слези витискають...
Ісусе Христе, Спасе наш!
За що так караєш нас?
Допустив на нас долю лукаву,
Що в свої кайдани нас закувала,
Нашу землицю зрила,
Та могилами вкрила,
В кладбище замінила,
Сиріт і калік наробила?
Чи за ті щирі молитви й пости,
Що ми приносим Тобі в сторіці?
Чи за криті колись золотом і сріблом,
На Твою честь церкви й дзвінниці?...
Ні! не за те караєш нас,
И лукаву долю допустив на нас,
Лиш за наші гріхи,
Незгоду й брато убійчі війни,
За нашу байдужність,
Та плач наших героїв,
Що з голоду й холоду загибають,
И свою лукаву долю проклинають.
За опущеннє бідних,
Вдів і сиротів по тих,
Що у темні могили,
Свої голови зложили,
За нашу молодь, що зараз забуває,
Які обовязки сповняти має,
Що чужим чваниться, своє рідне кидає,
И в нечистій атмосфері марно загибає...
Ради молитв і віри святої,
Яку має народ наш,
І тих мучеників святих,
Що мучаться за люд наш,
І тих бідних сиріт малих —
Та нуждарів, що з голоду,
Нужди та холоду загибають.
И на свою судьбу не нарікають.
Ісусе Христе, Спасе наш!
Помилуй бідний народ наш!
Гріхи його йому прости!
Та добру доленьку пішли!
А тоді люд наш напевно ввесь,
І на Вкраїні і дальше десь...
З радости крикне мов грім з небес:
„Христос Воскрес!“ „Христос Воскрес!“

Сковятин в цвітни 1926.

Тихон Яремків, дяк.

Чи кпини? А одначе се правда!

Причинок до „Документу часу“ і суспенза дяків з посад.

Перечитавши в 15. ч. нашого органу „Голосу Дяків“ славне в Історії Дяків „Окружное посланіе П. Т. гр. кат. духовенству дек. Грибівского“, о. дек. Курилли, я думав, що воно одиноке в свойому роді та, що щось подібного може десь істнувати лише в Богом забутій закутині, але воно на пре великий жаль, як я випадково довідався, практикується й по инших сторонах нашої „Галилеї“, і то таки під боком нашого престольного города.

Отже система видалювання дяка з посади, не кажу вже за якийсь каригідний, доконаний і доказаний чин, але от за таку справу, як за жаданнє за порахіяльні треби відповідної пайки, не кажу вже $^1/_5$ части загальної вартости, але навіть хотяйби тої, яка на основі „Службової прагматики“ в львівській Архиепархії припадає, себто 20% від загальної квоти — посунулася так далеко, що ввійшла вже в тиранську моду а радше в надужиттє.

Більшість нашого духовенства є великими приклонниками сеї тиранської моди й горячо її попирає, „забуваючи“ на те, кільки би то належало суспендувати священиків і то таки з місця, за подібні „требованія“? Но, але де там — „To co innego“.

Як я навів в 4. ч. нашого органу, від непамятних часів дяки побирали $^1/_5$ пайку загальної вартости за парохіяльні треби, та сей звичай наші „сердечні“ настоятелі таки з простої зависти, щоби дяки — борони Боже — не збогатилися, скасували й доходи дяка знизили аж до смішности. Но, щоби се в нинішних часах могло діятись, я прямо не хотів вірити, бо се сором м. и. і для самих священиків. Пригадую собі подію, яка мала місце в самому Перемишли:

Пок. мій тесть Іван Кордасевич, катедр. дяк, просив о підвишку сталої платні, та коли прийшлось рішати справу, то одні казали: „так, так, ми підвисшім йому пенсію, то його жінка зараз буде капелюх вбирати“. На се один із членів сказав: „У порядного пана, повинен бути й порядний слуга“! Отже видно ясно, що тепер хиба нема „порядних панів“, наколи їх не — слуги, але помічники-співробітники, ходять голодні й обдерті та мають вдоволятись і бути ситі аж $^1/_{10}$ (одною десятою) пайкою парохіяльних доходів), і наколи за домаганняся належних і справедливих прав, о. дек. Курилло й йому подібні узурпують собі право карати дяка суспензією.

Один молодий товариш, який старався о дяківську посаду в ліскому деканаті, говорив, що дотичний священик сказав йому, що він перший є противником підвисшення дякам належитости за треби по над $^1/_{10}$ пайку. А я випадково довідався, що в сінявському деканаті, священики по правилу виплачують дякам лише $^1/_{10}$ пайку, з якої дяк мусить ще й паламареви $^1/_5$ пайку уділити. А що ся пайка дуже часто не перевисшає 30—50 сот., то дяк має вдоволятись 20—30 сот. Ради Бога! Чи се не гріх взиваючий до неба о пімсту? Деж тут совість тих, що звуть себе Наслідниками Христа? Чи нема вже ради проти такого надужиття й такої кривди? Чи наші Виділи є безсильні в таких справах?

Чи наші деканати всіх трех епархій не моглиб ґвеміяльно упімнутись і запротестувати проти сих кривд? Чейже се не буде хиба тою видуманою й нам завсігди витикуваною безбожностію, та нападом на священиків?

Отже священик, який має в найгіршому випадку кількадесять а в найліпшому й кількасот моргів ерекц. ґрунту та хотяй не велику, але все таки сталу пенсію, має лишати собі аж 90%, а дяк, який майже завсігди не має ніччого, крім тих мізерних доходів, має жити з 10% парохіяльних доходів!? Чи се по Божому? Чи так казав Христос?

Правда, де котрі священики чваняться своїми студіями, алеж і дякам їхня наука не впала готова з неба. А погівнавши удержаннє священика з ґрунтом, сталою платнею і доходами, то побачимо, що дяк не має навіть ані одної сотої части сего, що священик.

Тому, що воно в світі вже якось так є, що ніхто якогось права, чи хотяй би привілею набутого, або уживаного правним, чи навіть дуже часто й неправним способом хотяй би й з якою великою кривдою для другого добровільно не зречеться, то і ми, дяки ніколи не сміємо думати про те, щоби наші настоятелі (з малими виїмками) добровільно зреклися дотеперішних привілеїв і дотеперішних ме·од получених для нас з великою матеряльною шкодою та спрямованих проти нашої теперішної економічної борби.

Отже всякі нам належні права ми мусимо самі собі вибороти. Борбою і то солідарною з кличем: „один за всіх, всі за одного“ зможемо здобути собі красшу долю.

Справу належитости за треби належить обговорити спільно на деканальних зборах дяків, а наколиб де подібні надужиття діялись, вислати депутацію до даного декана з просьбою, щоб справу негайно полагодив і на найблизшому деканальному соборчику припоручив священикам не робити жадних трудностий дякам, наколи вони домагаються винагородження за парох. треби $^1/_5$ пайки загальної вартости, а в найгіршому випадку бодай тої пайки, яку признає службова прагматика, т. є 25% зі суми жертвованої священикови.

Василь Костинюк.

Тут бачимо перед собою одного з найбільших прихильників поправи дяківської долі та з найповажнійших сталих Співробітників нашого органу. Вп. Василь Костинюк є сином дяка, якого незавидна доля вже не раз і не два в голоді й холоді гнала з місця на місце. Мабуть тому то наш Шановний Співробітник поставив Собі за одно з головних завдань, завсігди й всюди боронити як слід дяківської справи. В цінних Иого статтях, підписаних псевдонімом, видно здорову демократичну думку та широкий світогляд. Се все пророкує нашому Шановн. Співробітникови гарну будучність та поважну позицію в суспільному життю, чого ми Иому з цілого серця бажаємо.

ФЕИЛЄТОН.

Іван Майба, дяк.

Дещо про наш церк. спів.

Наше церковне Богослуженнє є також Богослуженнєм всенародним, молительним, просительним і благодарственним, а бачимо се найкрасше от хотяйби в оцих словах: *„І даждь намъ єдиніми усти і єдинімъ серцемъ славити і воспівати пречестноє і великоліпоє імя Твоє, Отца і Сына і святаго Духа, і нині і присно і во віки віковъ“.*

І нема може нігде красшої музики, наколи всі вірні в церкві, від найменшого до найбільшого: мужі й жінки, хлопці й дівчата разом з крилосом, неначе одними грудьми й одними устами на два, або й три голоси співають церковні пісні. Є се не штучна, але природна краса нашого церковного співу, й насолода нашої душі. До сего не треба ані постійних проб, ані так тяжкої праці як при хоральному співі, бо тут раз привчені, співаючи, передають се завсігди молодшим і так йде се в безконечність. Головним завданнєм тут є: добре зачати, провадити, поправляти й викінчувати, що одначе без відповідно приготованої до сего людини є не мислиме. Вже в перших початках християнства вибирали до сего відповідних людий, які мусіли насамперед спеціяльно приготовлятися а щойно опісля проводити в церковному співі. Титули сих людий були такі: *церковний причет, діякон, дякон, дяк.* Они мали також обовязок розділювати приноси між бідних і вважати, щоб жадному з них не заподіяно кривди.

Многі може й не здають собі з сего справи як слід, яка се велика краса та насолода душі, наколи в церкві всі вірні разом співають. Лише щоб ще деякі наші дяки старались не скривляти своїми вигуками, підскоками, гикавками і т. п. прекрасних, давних мельодій церковного співу. Буває часто, що наші деякі дяки наколи почують де хоральний спів, то зараз і собі дану арію наслідують, незнаючи, що в хоральному співі часто переходить мельодія з одного голосу в другий, так, що часом навіть і бас провадить частину арії — по . . . . пріму. Деякі дяки, наслідуючи таку підслухану арію і співаючи її в себе в церкві на самолівку, роблять в сей спосіб з прекрасних наших церковних мельодій, безмисльні дивогляди.

На пр. я чув в одному селі чудові старинні напіви, впроваджені туди давно одним дякоучителем, які вся церков так соборно й милозвучно їх співала, що аж любо було послухати, а народ після такого Богослуження виходив з церкви на душі цілком вдоволений. Я просив тамошного молодого дяка-самоука, щоби посписував сі мельодії й мені їх передав, не знаючи про те, що він навіть і ірмологійних нот не знає і не знає, як має мені бажані мельодії списати. І що ви скажете на се?

Сей сомоук почув про хоральний спів, бігав туди, прислухувався — розуміється лише першому, найвисшому голосови — тай зачав у себе впроваджувати висше згадані дивогляди. В виду сего після якогось часу нарід давні напіви забув, нових не навчився і в церкві стало сумно, бо тепер лише майже крилос сам співає свої „композиції“ а ціла церков мовчить та тужить за старими, чудовими мелодіями, які пішли в забуттє.

От так часто затрачуються старі, милозвучні чудові напіви через несвідомість деяких дяків, які думають, що згадані ними скомпоновані мельодії є гарнійші.

В виду сего всего, булоб вказане, щоб там, де всі вірні беруть участь в церковному співі, не впроваджувати наразі хорального співу, а продовжувати всенародний, та плекати наші стародавні милозвучні напіви, а не скривлювати їх новими чудернацькими підскоками й вигуками, але старатись, щоб вони були гладкі, малофилюючі, молебні й богодухновенні. Бо наколи раз скривлену мельодію нарід підхопить, то вже не так легко се направити. На пр. я застав на одній зі своїх посад пісню-коляду: „Бог предвічний...“ так покривлену й поломану, що направляв її через 35 літ тай не міг як слід виправити.

Тепер ще, що до нашого церковного хорального співу.

В свойому життю чув я вже не один хоральний спів, та думав, що воно так має бути як є, але наколи почув я хоральний спів наших братів з Великої України, де спів взагалі так церковний, як і світський допроваджений до досконалости, то аж тоді побачив я, яка велика ріжниця є між хоральним співом нас Галичан а наших братів Придніпрянців.

В хоральному співі Придніпрянців, мимо сего, що там не брак сильних голосів нема рику, нема вигуків, підскоків, але є легкий, милозвучний, гармонійний спів, що аж мило й любо послухати. А в нас?

Як крикнуть розпочинаючеся *unisono* „Амінь“, то здається, що аж церков валиться. А що вже найдивнійше, що часто самоуки, не маючі поняття про хоральний спів беруться управляти хором, при чому як зачнуть вимахувати руками та тупати ногами, то глядачеви аж смішно робиться.

Мені оповідав п. Хопт., що один священик, чуючи спів його хору, просив його, щоб дав йому ті ноти до вивчення в себе хорального співу. Після якогось часу приїжджає сей священик і жалується перед п. Х., що він не дав йому ті ноти, які він просив, бо в його дяка з сих нот вийшли инші, не такі мельодії, які він вперед в хорі п. Х. чув. Отже мельодії не вийшли добре, а не вийшли тому, бо не було кому хор вивчити як слід, т. є не було вправного дирігента. А щоби бути добрим і вправним дирігентом, треба над собою безнастанно в тому напрямі працювати та мати відповідну вправу й практику та знаннє, як навчити й других.

Дальше буде!

При обняттю нової посади належить обовязково й точно вивідатись про причину її опорожнення, а наколиб зайшов випадок суспендування дяка безпідставно, без доходження і без доказання йому вини, такої посади принимати не вільно, доки справа не буде остаточно вирішена й оголошена в нашому органі „Голосі Дяків“.

Наколиб котрий дяк важився сю солідарність зломати, то належить наложити на него загальний товариський бойкот, вичеркнути з товариства і дяківського стану взагалі та оголосити се все в часописи. Справу суспендованого дяка не належить лише принимати до відома і бідькатися над ним, але рішучо упоминатись о його реституцію доти, доки справа не буде в користь покривдженого остаточно полагоджена.

Проти самовільного принимання самоуків-недоуків на посаду дяка належить ґреміяльно вносити протести до наших консисторій, щоби сі надужиття вже раз усунути. Я, а думаю що й ширший загал дяків не є противником перестарілого Иосифиньского привілею, щоб приняттє дяків, але лише дяків на посаду було залежне головно від пароха, доки та справа не буде остаточно унормована. Бо ніхто не уповноважнював священиків рішати про кваліфікацію дяків. Одинокими в тій справі компетентними чинниками є іспитові комісії, установлені нашими Владиками.

Тут не маю на думці тих неіспитованих дяків, які є передплатниками свойого **незалежного** органу „Голосу Дяків“, беруть живу участь в організаційній праці дяків. стану та є чесними борцями за поправу його назавидної долі, але тих девятоглясників, хвостовязів та лаполизів, що своєю рабською вдачею та сервілізмом лише шкодять та наносять нечесть дяківському станови.

Отже наколи усунено де дяка з посади, як то часто в нашому органі читаємо, там належить зараз за таким дяком упімнутись і то не раз, але так довго, аж доки справа не буде в його користь полагоджена. І М., дяк.

Історичний документ.

Недавно попав до нашої Редакції в відписі слідуючий документ, який з огляду на його зміст, без жадних ортографічних змін отут поміщуємо:

„№ 2389.

По мимо упомненій і приказôвъ консисторскихъ, виданихъ пôдъ дн. 23. червня 1845, Ч. 130 ткъ.; 2 го листопада 1847, Ч. 943 ткъ.; 14 го серпня 1855, Ч. 1412 ткъ.; 29. жовтня 1861, Ч. 4814— и 14. мая 1863, Ч. 1927. видаряютъ ся такіи случаѣ, лихого трактованія и не людского обходженія ся зъ дяками церковними, которіи споводовали безименні поданія ôтъ дякôвъ певного округа на руки одного изъ послôвъ сельских въ Соймі краєвомъ, жаляще ся чрез мірно на розмаїті поименованія злоупотребленія священикôвъ въ тімъ згляді. Втімъ поданю стоітъ между инними дословно тоє: *„Тепер до тої міри прийшло вже, що ми дяки удаємося до Вас Високопочтенниї Сенатори Сойму Краєвого і просимо щиро, заговоріть за нами бідаками дяками хоть слово до Сойму Краєвого, або до єго Високо-Преосвященства Митрополита, аби і нам, хоть яку маленьку свободу уділити, аби священики не забирали наші доходи, аби нас не кривдили на здоровлю, та славі і маєтку, аби нас випустили із своєй неволі і работи, і аби нашоє нужноє состояніє поліпшене було“.*

Не за тимъ оно іде, щоби допускати, же такиї і подобниї кривди діют ся всюдосторонно, но жалко уже и то, єслиби одно зло діялося по декотримъ, другоє по иннемъ містцямъ і такъ дало повід многимъ дякамъ, совокупивше всї свої дознаваємії притісненія, огиднимъ каломъ кинути ся на честь цілого Почтенного Клєра въ Душспатирництві.

Благоразумно учинилъ єще той Честний Посол сельский, же не заподалъ зогидженіе тоє до Сойма, но імилъ ся другої дороги і подалъ до Консисторії такъ бо уникнена спосібність чути голоси противниківъ зъ клеветами на цілоє Почт. Духовенство, що запевно може мало і декотрих токмо із него тичити ся муситъ.

Консистория видитъ ся тому споводованою бути тихъ ізъ Почт. Клира въ Епархії, которихъ ся тоє касає єще раз упімнути, даби инноє, службі отвітноє поступованє съ Дяками у себе завели и во обще всего стерегли ся, щоби само, будь якоє, підозріне въ тімъ ділї на них кидати могло, інакше, бо самії собі тоє приписати должнѣ, єсли въ першімъ лучшôмъ случаю ізчерпавши всю міру упомненій і приказівъ по всей конечной строгости закона з ними поступати ся буде.

Львів, дня 3-го Мая 1866 р.

Куземскій, в. р.“

Григорій Шумськив.

Один з ряду найвизначнійших наших Співробітників та активних організаторів дяківського стану, народився 4. 2. 1871. в Корениці, пов. Ярослав. В рр. 1889/90 скінчив дяківську школу в Перемишли а після військової служби обняв посаду дяка в Млинах, пов. Яворів, на якій остав без перерви через 16 літ. В 1899. р. скінчив писарський курс і перенісся до місточка Великі Очи, де дістав посаду громадського писаря та де як Українець зазнав не мало переслідувань і шикан з боку несовісних людий.

Через цілий час світової війни перебув на фронті. Розпад Австрії заскочив Иого в таборі в Домбю, де він через 9 місяців просидів. Знищений фізично й матеряльно, (2 рази погорів) а до того усунений з дяківської посади боровся через довгий час з нуждою, недостатками й злиднями та мимо сего не упадав на дусі й не тратив надії на красше майбутьне...

В році 1924 обняв провід в організуванню місцевого хорального співу й отримав з поворотом дяківську посаду.

В таборі на Домбю скінчив курс торговельної бухгальтерії.

Мимо сего, що наш Вп. Співробітник жиє в дуже глухому куті. між чужими людьми, бо місточко Великі Очи залюднене переважно Поляками й Жидами, то все таки як один з ґранітних дяківських філярів бере живу участь в організаційному життю дяків та всюди, де лише сего потреба вимагає виступає щиро й отверто, як пристоїть чесному громадянинови й борцеви, в обороні правди й в обороні загального добра дяківської справи. Коли творимо оцю ґалєрію знимок наших Впп. Співробітників, то мимоволі насувається нам на думку, що дяківський стан посідає вже в собі тільки **творчої сили та енерґії**, що зуміє легко відбити всякий наступ проти себе та дійти в короткому часі до бажаної мети.

З церковних справ.

Тайни, що виходять на денне світло.

На днях вислано до римського папи меморіял від оо. духовних, членів і учасників провінціонального Собору у Львові 1891 р. В. меморіялі стверджується, що рішення того Собору в справі цілібату і вибору епископів в Римі пофальшовано, і так представлено папі до затвердження. Мав це зробити кард. Ледоховський, Поляк, який тоді був префектом „Пропаґанди“, якій тоді була підчинена наша церква. З того меморіялу виявляється, що брошура „Висвітлення до історії львівських синодів з рр. 1891 і 1897“ яка в 1924 р. вийшла накладом Івана Кудлака, подає вповні вірне висвітлення фактів. На синоді папський делєгат Чяска всіма силами натискав, щоби синод згодився на введення целібату.

Коли це не вдалось, то Чяска жадав, щоби Собор помістив у своїх рішеннях оцей вирваний текст з св. письма: „Хто без жінки, журиться про те, що Господнє, як приподобатися Господеві. А хто оженений, журиться про те, що світове, як приподобатися жінці“ Очевидно, що цей текст кидав би пляму на наше жонате духовенство, і отці Собору не хотіли згодитися на форсовану пропозицію папського делєгата. Зате рішили, що має бути поміщений ось який текст з св. письма: „Хто жениться, добре робить; хто не жениться ліпше робить“. Але „ліпше є женитися, як розпалюватися“.

Пофальшування рішень Синоду пішло в тому напрямку, що таки поміщено текст, за яким обставав Чяска, і поручено настоятелям дух. семинарії намовляти питомців до целібату. Без рішення Собору всунено в Римі поміж постанови Собору також те, що епископом може бути тільки целєбс, а вдовець ні.

Отці, підписані під меморіялом, просять папу, щоби приказав справити пофальшований текст рішень львівського Собора і щоби заборонив нашим епископам своєвільно вводити целібат. Дотепер, кажеться в меморіялі, синодальні отці мовчали, бо думали, що з того пофальшування не будеться робити ніякого ужитку. Але тепер... І вийшло — збігом обставин — на пікантний скандал для Риму. В сам час, коли папа дав скритий дозвіл епископам на введення целібату, приходить до Риму демаскуючий меморіял наших синодальних отців, що ще остали живі. Виходить тайна на верх... і взаїмно поличкують себе...

Найважнійша річ у тому меморіялі це підписи. Є їх 12. А на перших місцях о. Андрій Білецький, препозит львівської капітули, і о. Алек. Бачинський, ґенеральний вікарій. Обидвом старцям історія нашої церкви запише цей їх відважний виступ у вічну честь і добру славу. Дотепер проти целібату явно боролося тільки „сіре“ духовенство. А тепер ось відозвалися й найвищі наші церковні достойники і певна річ, що тим дадуть вони добрий приклад своїм однодумцям у Перемишлі, а може навіть у Станиславові.

Як Рим проковтне цю цігулку, це його річ. Але нас підбадьорує явище, що давня, також у церковних справах заголюкана рутенія підносить голову, відроджується...

Меморіял розіслано ріжним кардиналам у Римі, всім гр. кат. епископам у світі і ріжним латинським епископам. „Діло“.

Де що про діяльність Івана Майби.

Коли Вп. ветеран Іван Майба був ще громадськ. секретарем, пропонував Йому тодішний податковий інспектор Михальський державну посаду в податковому уряді. Сеї пропозиції він не приняв, бо з любови до Бога, церкви й народа, рішив посвятитися таки дяківській службі й то мимо сего, що від своїх найблизших мусів за се докори зносити.

Вп. Ветеран обсервуючи довший час нужденне життє наших дяків, зачав роздумувати над тим, в якійби то спосіб усунути так сильно розкорінену нужду в дяківському стані, та бодай трохи піднести колишнє його значіннє та колишню його повагу, а з окрема, щоб усунути диктаторство клиру (з малими виїмками) над дяками, яке посунулося було вже так далеко, що примушувало дяків мешкати разом з худобою по приходських стайнях і шопах, та виконувати найгірші приватні роботи по приходствах.

Щоб бодай трохи зарадити матеряльній нужді дяків, Вп. Іван Майба поширював думку, щоб кождий незаможний дяк старався всіма способами дістати по при дяківство ще й посаду громадського писара в парохії.

Коли бл. п. Полотнюк зачав будити дяків з довголітного сну на „Сході“ то нинішний Вп. Ветеран розпочав живу організаційну працю серед дяків на „Заході“. Він скликав перший Збір Дяків до Ярослава, за Иого ініціятивою й заходами вислано депутації до консисторії, намісництва й краєвого маршалка. Се все спонукало дотичні чинники до зміни конкуренційного закона, а наколиб була не заскочила війна, то дяки булиб діждались і сталої платні по 120 злр. річно.

Коли вже мала рішатися судьба, а депутати жалувались на низький вимір платні, то пок. маршалок Бадені сказав:

„Беріть панове такого шімля (коника), якого вам дають; а як сядете на него, то лекше вам буде алапати й великого коня“.

Ті всі поїздки відбувались на власний кошт депутатів, бо жадних фондів на се, так як і нині, не було, і ніхто їх нікому не звертав, а дяки лише часто допитувались: „коли то вже раз та пенсія буде?“

Вслід за тими зборами й депутаціями зачав і ширший загал свідомійших дяків будитись з дрімоти, а вислідом сего були заснування товариств „Взаїмної Помочи Дяків“, перше в Перемишли а відтак в других епархіях. Де лише потреба вимагала там нашого Вп. Ветерана не бракувало. Він виступав завсігди і всюди отверто й непохитно в обороні дяківського стану.

Бачучи, що без станового органу — всяка організаційна праця та соціяльне освідомленнє дяків є страшно тяжке й прямо не мислиме, бо поодинокі відозви, статті і дописи в инших часописях з ріжних причин, майже жадного хісна не приносили, Вп. Іван Майба з пок. Полотнюком, катедр. дяком в Станиславові основали дяківський орган п. з. „Дяковский Гласъ“, якого видавництво в свойому часі переняв Шанови. нинішний Ветеран на себе і виконував принятий на себе обовязок совістно аж до кінця.

Бувші старшини й стрільці 6. равської бригади.

Ініціятивний комітет для зібрання історичних матеріялів в цілі видання Альманаху (спомини бувшої 6. бригади) взиває всіх бувших товаришів, — так старшин, як і стрільців надсилати всякі записки, нариси, всілякого рода знимки, документи і т. п. для їх використання. Після впливу тих матерялів виготовиться короткий опис місць постою бувшої 6. бригади згл. її частин, який відтак розішлеться всім товаришам які схотять співпрацювати в цілі доповнення опису своїми споминами і датами. За зворот всяких записок як і знимок ручиться. Взивається всіх товаришів подати свої адреси, як також адреси всіх відомих бувших старшин і стрільців 6. бригади. Заразом проситься товаришів як також симпатиків бувшої 6. бригади о надсилання жертв до Земельного Банку у Львові, Підвалє 7. на конто: „Альманах 6. бригади", — в цілі покриття коштів приготовання як рівнож видання такого Альманаху.

Всілякого рода кореспонденцію, записки й матеряли проситься слати на адресу: Lwów. 1. Skrzynka pocztowa 110.

За Ініціятивний Комітет:

Н. Яців, І. Ришавий, Я. Маренін, Р. Харамбура Мурин.

Всі краєві й закордонні часописи проситься о ласкавий передрук.

Як великі пани обходили колись Великдень!?

Великодні яйця, які ми ще й нині як гарний традиційний символ в найпримітивнійшій формі передаємо другим, бували колись предметом великого люксусу.

На пр. за цісаря Наполеона III. один богатий французький шляхтич жертвував своїй дамі золоте яйце, в котрому містилася пачка банкнотів вартости 100 тисячий франків.

Наполеон III. на Великдень 1862 р. жертвував своїй жінці золоте яйце, на котрім її назвиско було висаджене брилянтами, а в середині був шнур перел вартости 500 тисяч. франків. Декотрі такі „яйця" були дуже великих розмірів. Шамбелян Наполеона III. подарував одній акторці таке „яйце", яке складалося з великого залізного руштовання, обведеного синім аксамітом. На аксаміті було вигафтоване червоне серце, прошите золотими стрілами. Коли се величезне „яйце" привезли на подвірє акторки й відчинили, то знайшли в нему маленький повіз запряжений в два малі коники (гуцулики).

Австрійський цісар Франц Иосиф I. дістав свойого часу таке „яйце", що всі думали, що воно містить в собі пекольну машину, але коли одначе отворили, то знайшли там артистично виконану золоту клітку а в ній ученого шпака, який умів співати богато гарних мольодійних і дуже навіть популярних пісень. Цісар сего шпака незвичайно любив, але не довідався від кого його одержав.

Оригінальне „великодне яйце" жертвував один англійський льорд своїй нареченій, дочці одного міліярдера, яка мешкала в Полудневій Африці. Се „яйце" було на 3 m. високе, а на півтора широке. Містило в собі 1000 фунтів чеколядок і ріжних солодощів.

Одначе найбільше „великодне яйце" дістала дочка американського міліярдера Давіда-Гартлея від свойого батька. Була се прекрасна вілля, покрита голубою поволокою в виді яйця. З одної сторони на тім яйци, було написано: „Веселих Свят", а з другої сторони: „Мале гніздочко моїй донечці".

Повідомленнє.

Вп. Іван Бонцаль, дяк в Новому Мякуши виїзджає на днях до **Канади**, ввиду чого наша Редакція в імени всіх дяків складає Иому, як свойому Пренумераторови та прикладному Борцеви за красшу долю дяків найщирійші подяки за Його дотеперішню працю для загального добра дяківського стану, та бажає Иому щасливої дороги, богато сили й охоти до такої самої праці й в Канаді серед наших дяків.

Редакція й Адміністрація „Голосу Дяків".

Складайте добровільні датки на фонд своєї рідної незалежної преси.

Константин Заліщук.

Тут маємо перед собою знова одного з першорядних наших Співробітників та невтомимих енергійних працьовників на грунті організації дяківського стану.

Вп. Константин Заліщук, дяків. делег. і організ. скальського деканату, прийшов на світ дня 22. мая 1873 р. в Чорнокінцях Великих, дек. Скала. Дяківську службу виконує вже 37 літ. В тому часі мав аж 10 парохів, з котрих лише два трохи прихильнійше відносилися до загальної дяківської справи, а решта, то — пожалься Боже!

Він вже в початках Своєї дяківської служби поширював між своїми товаришами ідею солідарности й організації та самопошани, за що Иого деякі священики не дуже то навиділи.

Перебувши через 5 літ на війні, стратив богато здоровля й майна та підупав на силах.

Крім инших здібностий посідає наш Вп. Співробітник і музикальний талан. Крім того, що Він є основателем і управителем хорального співу, вміє також грати на органах і строїти фортепяни.

Як се ми згадали в послідному числі нашого органу ново іменований парох о. Ольшанський усунув Вп. Константина Заліщука — без подання найменшої причини — з дяківської посади, яку він в наслідок своєї невинности та розпочатої рішучої акції з боку свідомих Своїх Товаришів повинен як в найкоротшому часі знова одержати, чого ми Иому з цілого серця бажаємо.

Яке буде сегорічне літо?

Французький астроном Море пише, що літо 1926 р. буде дуже горяче. Се є той сам учений, що в 1908. р. предсказав землетрус, від якого в Італії погибло понад 200 тис. людей. Він предсказав також 2 роки наперед великий землетрус в Америці, котрий знищив Сан Фрацціско і що до часу помилився тільки 24 годин. Тепер пише Море, що температура землі правильно зміняється, що 11 літ, а що 33 роки (3 × 11) ще сильніще, бо в таких періодах часу вибухають на сонци горіючі ґази і се ділає на цілий наш соняшний світ, до котрого належить около $1^1/_2$ міліона звізд. Ті вибухи на сонці знають учені вже від р. 1610, коли винайдено далековид. Що до води у студнях й озерах, то вона буде спадати до р. 1928 а потому зачне підноситися й нормальний стан осягне в 1935. р.

Чи сей гороскоп здійсниться, як поживемо, то переконаємося.

Доповненнє Шематизму Дяків за 1925 р.

Львівська Архиепархія:

В **Климци**, дек. Тухля є дяком Вп. Піщальник Ю.
„ **Банюнині**, „ Милят. „ „ Костюк Филип.
„ **Угринові с.** „ Калуш „ „ Гаврилів Мих.

Перемиська Епархія.

В **Турю**, дек. Підбуж є дяком Вп. Ільницький І.
„ **Берестці**, „ Балигор. „ „ Длябога Іван.
„ **Волиці**, „ Буківськ. „ „ Семаньчук Ст.
„ **Берегах Гор.** дек. Лютов. „ „ Сатур Семко.
„ **Батятичах**, „ Вел. Мост. є д. „ Калник Мих.

Станиславівська Епархія:

В **Шупарці**, дек. Кудрин. є дяком Вп. Крищук Іван,
„ **Живачеві**, „ Жуків „ „ Шевчук Петр.
„ **Гринівці**, „ Богородч. „ „ Сенич Олекс.
„ **Косові**, „ Чорґків „ „ Кушнір Іван.

Се належить в шематизмі відповідно занотувати.

Редакція.

Справа виїзду до Рад. Союза.

В справі виїзду до Радянського Союза подаємо за газ. „Niez. Chłop" слідуючі інформації: Хто хотівби туди їхати мусить звернутися до Посольства Рад. Республик, Варшава, вул. Новосенаторська, устно або письмом з просьбою прислання йому друків формулярів. Одержані формулярі треба виповнити, вислати в Посольство і ждати відповіди. Рівночасно можна написати до кревних або знакомих, мешкаючих в Рад. Союзі, щоби они піддержали Вашу просьбу тамже у місцевої влади, бо Посольство буде питати їх чи годяться вас приняти. По одержанню прихильної відповіди від Посольства треба постаратися дістати: 1) посвідченнє від уряду посередництва праці, або староства, що Ви безробітні і до виїзду змушує конечність; 2) від поліції на письмі так звану кваліфікацію, 3) від Скарбового Уряду посвідку, що не залягаєте з податком, 4) залучити фотографії, 5) виробити польський паспорт, 6) виповнити формулярі, які дістанете в Старостві, 7) хто не скінчив 26 років, мусить мати згоду від П. К. У., 8) По 26 роках треба залучити військову книжочку.

З сего видно, що виїзд туди є майже виключений, хіба, коли хто має кревних або знакомих в Рад. Союзі, які йому поможуть. Можливо, що в недовзі справа ся між Рад. Союзом і Польщею буде вияснена й еміграція в Радянський Союз стане легкою.

Християнська Рубрика.

Продовженнє *поіменного спису тих Впр. ОО. Парохів, які вже передали своїм дякам в тимчасове посіданнє й ужиткуваннє певну скількість ерекц. ґрунту:*

Впр. о Ломницький Н., парох в Розділю — 3 мг.
„ „ Попель Вас., дек. і „ „ Колодіївці 3 „
„ „ Мінько Іван, „ „ Кривому — 2 „
„ „ Вахняк Дмитро, „ „ Сороках — 2 „
„ „ Руденський Мик., „ „ Гвоздець М. 2 „
„ „ Шгокало Павло, „ „ Кальному — 2 „
„ „ Дрогимирецький Б., „ „ Звинячці — 2 „
„ „ Шлємкевич Іван, „ „ Сновидові — 2 „
„ „ Мащак Юліян, „ „ Ягольниці — 2 „
„ „ Осташевський Й., „ „ Курниках — 2 „
„ „ Демянчук Василь, „ „ Вільхівци — 2 „
„ „ Грабець Дмитро, „ „ Обертині — 2 „
„ „ Ольшанський Іван, „ „ Хирові — $2^1/_2$ „
„ „ Габлинський Пет., „ „ Кропивн. М. $2^1/_2$ „
„ „ Цурковський Б., „ „ Настасеві — $1^1/_2$ „

Дальше буде!

Спростування.

Впр. о. Сорока Олександер, парох в Камянках Велик. передав своїм двом дякам в тим, посіданнє й ужиткуваннє **8 морґ.** ерекц. ґрунту, а не лише 4, як се через похибку складача було в передпослідному числі в „Христ. Рубриці" подано.

Редакція.

Вп. Боднар Григорій, є дяком в Глубічку, пч. Озеряни к. Чорткова, дек. Скала. В Товстенькому дек. Гусятин належить його щеркнути.

Привіти й признання „Голосови Дяків" надіслали:

Вп. **Драгущак Антін**, дяк в Середному Вел. Вп. **Головінський Іван**, дяк і дяк. орг. в Павелчи. Вп. **Польовий Іван**, дяк в Садках. Вп. **Рекрут Константин**, дяк в Товстенькому. Вп. **Дубок Василь**, дяк в Городку н/Дн. Вп. **Порубочий Іван**, дяк в Вичілках. Вп. **Ткач Іван**, дяк, дг. і орг. в Шишківцях. Вп. **Ґижа Іван**, дяк в Лосі.

Редакція складає сим Впп. Пренум. найсердечнійші подяки за Їх щирі привіти й признання для неї, бо вони додають її сили й охоти до дальшої праці для загального добра дяківської справи.

28. IV. 1926. БІРЖА.

Американський доляр . . . . . 10·15 зл.

Ціна збіжа на львівській біржі:

Пшениця біла . . . . . 42—45 зл.
„ червона . . . . . 43—46 „
Жито . . . . . 24—26 „
Овес . . . . . 25—26 „
Ячмінь . . . . . 24—26 „

С. Калинець.

ВЕСНА.

Вже тепленьке ясне сонце
Засияло у віконце,
Зясияло, засвітило,
Божий світ розвеселило.
Сніги з поля пощезали,
Леди всюди розтаяли,
І ріками гень поплили,
І морози нас лишили.
Вже травичка зеленіє,
Пестрим цвітом луг красніє,
Вся природа пробудилась
Зеленею замаїлась.
Деревина по садочках,
По гаях і по лісочках,
Що в зимові дні тужили,
Нині вже розвеселилась.
Розвинулася буйненько,
Приоділась гарнесенько,
Цвітом білим украсила,
Запахом світ наповнила.
Пташки весну як почули,
До нас знова повернули,
Стали весело співати,
В піснях Бога вихвляти.
Повернула ластівочка,
Вже до свойого гніздочка,
Пильно його направляє,
Мягким пухом розстеляє.
Старий бузько довголабий
Помандрував межи жаби,
Бач з дороги, їсти хоче,
И нам весело він клекоче.
Взнісся попід облаками,
Жайворонок з пісоньками
Честь Творителю голосить,
І о ласку його просить.
Щоб святая Божа воля,
Оросила ниви, поля,
Працю рільника вінчала
З неба урожай зіслала.
Пчілка бренить над нивами,
Над пахучими цвітами,
Мід збирає в улий пильно
Заосмотрує обильно.
Щоби і для себе мати,
Рільникови частку дати,
І за щедрі ласки неба
Церкві воску дати треба.
Рільник вийшов вже на поли,
Впряг до плуга свої воли.
Оре ниву і співає
В піснях Бога величає.

Чи довго ще треба чекати на те, щоб кождий дяк прислав виповнений друк з датами до шематизму на 1926 р.?

Редакція.

Словар чужих слів.

(Продовженнє).

Авіятика — наука про лету воздусі штучними приладами (аероплянами і т. п.)
Авіятор або авіятик — той, що літає в воздусі при помочи машини (аероплянів і т. п.)
Авреол(я) — світляний круг коло голов святих, сяєво.
Авскультант — молодий судовий урядник.
Авскультанція — розпізнаваннє недуги через опукуваннє хорого.
Авскультувати — опукувати хорого.
Автентичний — правдивий, дійсний.
Автентичність — правдивість, достовірність.
Автобіографія — опис власного життя.
Автограф — власноручне письмо.
Автографія — машина до відбивання письма.
Автодафе — кара смерти на костирі, на яку колись засуджували єретиків (релігійних відступн.)
Автодідакт — самоук.
Автокефальний — незалежний, самостійний.
Автократ — самодержавець. самовладник.

Продовженнє буде!

Микола Гальчук.

Михола Гальчук, який належить до ряду молодих наших найвизначнійших Співробітників, народився в Парищу, пов. Надвірна. Після скінчення народної школи почав сам здобувати собі ширшу освіту та ширший світогляд, в якій то цілі заснував собі досить поважну бібліотеку (600 томів) та читав дуже богато книжок наших і чужих письменників.

В часі світової війни був три рази тяжко ранений, після чого дістав відпустку до дому, де Його заскочив і розпад Австрії.

Ще як молодий хлопець, будучи любимцем нашого церковного співу, приготовлявся до дяківського звання, з початку сам а опісля в дякоучителя Гавриляка Олекси з Гвозда. В 1920 р. обняв посаду дяка в родинному селі Парищу, де крім дяківства провадить також агенцію „Дністра", бібліотекарство при чит. „Просвіта", та робить заходи до заснування кооперативи, а надто провадить зразкове господарство й пасічництво.

В сему молодому нашому Співробітникови бачимо широку ініціятиву, велику силу волі й охоту до праці, а надто відкривається в Нему також не аби який талан співробітника станового органу. Наколи кадри молодих наших співробітників будуть такими людьми як Вп. Микола Гальчук заповнюватися, то дяківський стан може вже з гордістю на свою будучність дивитися.

Дальші ілюстрації наших Впп. Співробітників будуть поміщувані в слідуючих числах „Голосу Дяків". Редакція.

Орґанізаційне життє дяків по деканатах.

Заліщицький деканат, позір!

Звичайний Збір Дяків заліщицького деканату відбудеться дня 11. мая с. р. о 12. год. в полудне в Заліщиках в „Народ. Домі", на котрий то збір всіх Впп. Товаришів-Дяків сего деканату запрошується. Справа дуже важна, присутність кождого дяка конечна.

За Тимчасовий Комітет:

Іван Польовий, дяк в Садках. *Н. Ліщинський*, дяк в Мухавці.
Василь Івасів, дяк в Устечку. *Василь Максимець*, дяк в Кулаківцях.
Михайло Маковецький, дяк в Печарній.

Горлицький деканат, позір!

Збір Дяків горлицького деканату відбудеться дня 13 мая 1926 о 12. год. в полудне в Гладишові, в домі місцевого дяка Вп. Якова Вислоцького, на котрий то збір прибуде також і відпоручник Головного Виділу Т-ва „В. П. Д." в Перемишли. Справа дуже важна, присутність всіх Впп. Дяків згаданого деканату конечна.

Розділє, 13. 4. 1926.

Василь Бубняк, дяк і заст. дяк. делеґ. в Розділю.

Дяки яворівського й сусідних деканатів, позір!

Збір Дяків яворівського й сусідних деканатів відбудеться дня 8. мая 1926 р. о 10. годині рано в кімнаті Т-ва „Гаразд", на котрий то збір всіх Впп. Товаришів-Дяків згаданих деканатів запрошується.

Дневний порядок:

1) Дискусія над дальшою організаційною працею. 2) Економічні справи дяківського стану. 3) Внески й запити.

Неприсутність мусить бути безумовно на час оправдана.

За Комітет:

Григорій Шумський, дяк і дг. в Великих Очах. *Іван Панчишин*, дяк і здг. в Наконечнім.
Олександер Масюк, дяк і дг. в Яворові. *Евстахій Щепанський*, дяк і дек. секр. в Рогізні.

Динівський деканат.

Протокол IV. Збору Дяків відбувшогося дня 19. XI. 1925 р. в Динові.

На зборі явилися всі дяки, крім одного, який свою неприсутність оправдав.

Збір відкрив Вп. Тимотей Волинець, дяк з Селиск. Предсідником збору вибрино Вп. Ілярія Поливку, дяка з Улюча, секретарем Вп. Тимотея Волинця, дяка з Селиск.

Перший забрав голос Вп. Тимотей Волинець. Він представив тяжке положеннє дяківського стану й відчитав присутним „Службову Прагматику" для дяків львівської Архіепархії.

Збір ухвалив вислати резолюцію до Епископської Консисторії в Перемишли з домаганнєм негайного приступлення до видання службової прагматики для дяків перемиської Епархії.

Збір ухвалив внести просьбу до Епископськ. Ординаріяту в Перемишли в справі тимчасового наділення дяків відповідною частию ерекціонального ґрунту, титулом службового вивінування.

Ухвалено також, щоб кождий дяк обовязково належав до Т-ва „В. П. Д." в Перемишли та був постійним пренумератором свойого одинокого **незалежного** органу „Голосу Дяків".

На тім збір закінчено й протокол підписано.

Предсідник: *Ілярій Поливка*, дяк в Улючи.
Секретар: *Тимотей Волинець*, дяк і дг. в Селисках.

Велико-Мостенський деканат.

Протокол надзвичайного Збору Дяків великомостенського дек. з дня 23. жовтня 1925 р.

Збір відкрив Вп. Петро Добуш, дяк і дяк. делеґ. в Боянци, покликуючи на предсідника Вп. Володимира Мармаша, дяка з Дворець, а на секретара Вп. Малицького Григорія, з Мостів Вел.

На зборі явилися оці Впп. дяки: Рибицький Стефан з Мостів Вел., Терех Михайло з Сілця Белз., Мармаш Володимир з Дворець, Кудрик Іван з Бутин, Булик Леонтій з Пристани, Грек Іван з Деревні, Добуш Петро з Боянця, а крім сего як гості прибули: Вп. Іванєвич Иосафат і Вп. Малицький Григорій оба з Мостів Великих.

Головною точкою Збору був вибір делеґата на дяківський збір до Перемишля на день 29. жовтня 1925 р.

Після вступного слова Вп. предсідника забрав голос Вп. Григорій Малицький і зясував присутним вагу організації та висказав жаль до тих дяків, котрі неявились нині на зборі, чим дали доказ, що їм навіть їхня власна справа не лежить на серці.

Делеґатом на збір до Перемишля вибрано Вп. Булика Леонтия, дяка з Пристани і ухвалено щоб він після приїзду з Перемишля, здав звіт на Зборі Дяків мостенського декан., який повинен відбутися на 4-го падолиста 1925 р.

Після обговорення деяких дрібнійших справ збір замкнено.

Боянець в листопаді 1925.

Предсідник: *Мармаш Володимир*, дяк в Двірцях.
Секретар: *Малицький Григорій*, б. дяк в Мостах Вел.
Добуш Петро, дяк і дяк. делеґ. в Боянци.

Складайте добровільні датки на фонд своєї незалежної преси, щоб она як слід могла розвинути свою діяльність!!!

Яворівський деканат.

Протокол Збору Дяків, який відбувся дня 30. XI. 1925 в Яворові.

Предсідником Збору вибрано Впр. О. Льва, пароха й декана в Старому Яжові а секретарем Вп. І. Палюха, дяка з Молошкович.

Перший забрав голос Вп. Григорій Шумський, дяк з Великих Очий, який в своїй ядерній промові загрівав всіх присутних до інтензивнійшої організації, представив матеряльне положеннє дяків в теперішному часі, та апелював до Впр. о. декана Льва, щоб на найблизшому соборчику пригадав Всеч. оо. нашу нужду з домаганнєм, щоб они свою прихильність до дяків задокументовали тим, що негайно відступлять своїм дякам по відповідному кавалкови ерекц. ґрунту, щоб они вже з весною 1926 р. могли для себе сей ґрунт обробити: засіяти й засадити. Крім сего підніс Шан. Бесідник щоб „офірки" в кождій церкві належали до дяка.

Всеч. о. Крушинський, парох з Вільшаниці, в своїй прихильній промові піддав гадку, щоб і паламарі належали до дяківської організації, на що дяки охотно згодилися.

Дальше о. Крушинський підносить, що є такі дяки, які через пянство підкопують повагу дяків. стану та що є й так звані „псевдодяки", котрі занимають дяківські посади, а не мають поняття про дяківство.

Вп. Е. Щепанський, дяк з Рогізна, в відповіди на се заявив, що невинні тут ті „псевдодяки" але дотичні Всеч. оо., що принимають їх на службу, підчас коли іспитовані дяки без посади сидять.

Всеч. о. Крушинський запропонував, щоб Повітова Організація Дяків провірила кваліфікації й літа служби всіх дяків в повіті, та стреміла до сего, щоб деякі неіспитовані дяки були від складання іспитів звільнені. А такі дяки, котрі підкопують повагу дяків і котрі не повинуються рішенням своїх провідників, не можуть зватися дяками й не можуть повнити дяківської служби.

Рішено вкінци, щоб що три місяці скликувати деканальн. Збір Дяків, а надто й соборчики дяків по парохіях. Соборчик мав би призначувати делеґат. Повітова Організація має подбати о те, щоб всі парохії в повіті були обсаджені в першій мірі дяками іспитованими, а наколи тих забракне, то й неіспитованими, а в обох випадках такими, які беруть активну участь в організаційному життю.

На заяву Всеч. о. Крушинського, що Вп. Михайло Тураш, дяк в Яжові Новому лежить хорий, і не міг через те на збір прибути, всі дяки передали йому на письмі зі своїми підписами товариське поздоровлення і вручили Всеч. о. Крушинському з просьбою, хорому по дорозі доручити.

Впр. Предсідник на закінченнє збору в щирих словах приобіцяв справу дяків завсігди на кождому місци боронити.

Предсідник: *о. Лев*, парох і декан в Яжові Стар.

Секретар: *Палюх Іван*, дяк в Молошковичах.

Сінявський деканат.

Протокол Загального Збору Дяків сінявського деканату, який відбувся дня 17. грудня 1925 р. в Сіняві. На зборі явилися всі дяки деканату.

Предсідником збору вибрано Впр. о. совітника Михайла Дигдалевича, пароха в Сіняві, його заступником Вп. Иосифа Глібовича, дяка в Лежахові, секретарем Вп. Василя Вербенця, дяка в Майдані а скарбником, Вп. Михайла Ваврушка, дяка в Теплицях.

Резолюції запали такі:

1) Всі дяки мають бути вписані в члени Т-ва „В. П. Д." в Перемишли.

2) Кождий дяк мусить обовязково бути пренумератором свойого **незалежного** органу „Голосу Дяків".

3) Кождий дяк в деканаті має зложити на кошта дяківської депутації до Варшави. Трету резолюцію виконали всі дяки деканату таки на місци, зложивши по 1-му золотому на руки Вп. Михайла Ваврушка, дяка в Теплицях.

4) Збір просить Всеcв. і Впр. Еп. Ординарят в Перемишли о виданнє і затвердженнє службової прагматики для дяків і о переведеннє їх стабілізації.

Після відчитання протоколу збір закрито.

Сіняв дня 17. грудня 1925 р.

Предсідник: *о. Михайло Дигдалевич*, парох в Сіняві.

Секретар: *Василь Вербенець*, дяк в Майдані Сін.

Короснянський деканат.

Протокол відбувшогося Збору Дякі короснянського деканату дня 24. грудня 1925 р. в Ванівці, в домі місцевого дяка і дяк. делеґ. Вп. Войтіха Мрозека.

Збір відкрив Вп. Войтіх Мрозек і здав звіт з Загального Збору Дяків, що дня 29. 10. 1925 р. відбувся в Перемишли. Після сего відбувся вибір деканального Виділу, в склад котрого ввійшли:

Впп.: Василь Яскілка, дяк в Ріпнику, Войтіх Мрозек, дяк в Ванівці, Петро Пащак, дяк в Бонарівці, Андрій Заяць, дяк в Чорноріках.

Справу організації дяків реферував Вп. Войтіх Мрозек і завізвав всіх присутних вступити в члени Т-ва „В. П. Д." в Перемишли, в виду чого зараз вписалися в члени та зложили вписове й вкладку на 1926 р. слідуючі дяки Впп.: Войтіх Мрозек в Ванівці, Петро Пащак в Бонарівці, Василь Яскілка в Ріпнику, Андрій Заяць в Чорноріках, Іван Худоба в Коростенці.

Вп. Петро Пащак, дяк в Бонарівці вносить, щоби Головний Виділ Т-ва „В. П. Д." в Перемишли постарався о те, щоб справу видання службової прагматики для дяків перемиської Епархії приспішити, та звернути окрему увагу на те, щоб церковні доходи дяків як в грошах, так і в натурі, були забезпечені в $^1/_8$ части, щоб кождий дяк був забезпечений на своїй посаді так, щоб ані сама громада, ані сам священик не мали права усунути дяка зі служби без важної й оправданої причини, але щоб такі й подібні справи рішав Головн. Виділ в порозумінню з Еп. Ординарятом.

Дальше вносить Вп. Товариш Войтіх Мрозек щоб тих байдужних дяків, які помимо кількакратних упімнень, ніколи не являються на зборах і нехотять брати жадної участи в організації, ще раз завізвати, щоб зараз стали до організаційної праці, бо в противному випадку будуть всіма дяками бойкотовані а надто напятновані в нашому часоп.

На тім збір закінчено і протокол підписано.

Ванівка, дня 24. 12. 1925 р.

Предсідник: *Войтіх Мрозек*, дяк і дг. в Ванівці.

Секретар: *Петро Пащак*, дяк в Бонарівці.

Лєжайський деканат.

Протокол Збору Дяків лєжайського деканату, що відбувся дня 31. 12. 1925 р. в Лєжайську в сали „Народного Дому".

Присутні Впп.: Онуфрій Дзяма, дяк і дг. з Заліся, Микола Шафран, дяк з Тарнавки, Дмитро Лазука, дяк з Міротина, Дмитро Шепеля, дяк з Лєжайська, Михайло Бак, дяк з Ожанної, Іван Гаврилець, делєгат Т-ва „В. П. Д." Перемишль.

Порядок дневний: 1) Відчитаннє протоколу послідного Збору Дяків з дня 9. VI. 1925 р. 2) Перегляд касової книги за рік 1925. 3) Вибір Деканального Виділу. 3) Внески й запити.

I. Протокол вітчитано а збір одноголосно приняв його до відома.

II. Касова книга виказує, що приходу було 23 зл. а розходу 25·60 зл. отже манко виносить 2·60 зл. котру то квоту Вп. Онуфрій Дзяма покрив наразі з власних фондів.

III. На пропозицію Вп. Івана Гаврильця вибрано одноголосно Деканальний Виділ, в склад котрого ввійшли Впп.: Онуфрій Дзяма, як голова, Микола Шафран, як містоголова, Дмитро Шепеля, як скарбник, Дмитро Лазука, як скарбник.

Збір домагається від Центрального Виділу Т-ва „В. П. Д." в Перемишли, щоб поробив відповідні заходи в тамошн. Консисторії, щоб при укладанню службової прагматики для дяків, були заступлені своїми відпоручниками також і дяки.

На тому збір закрито і протокол підписано.

Лєжайск, дня 31. XII. 1925.

Предсідник: *Онуфрій Дзяма*, дяк і дг. в Залісю.

Секретар: *Дмитро Лазука*, дяк в Міротині.

Ірмологіон почаєвського видання 18. століття, в такій формі, як прочі церковні книги а значний тим, що кусник рога картки в антифонах 4 го гласа є роздертий, та десь в середині є впис мойого попередника Івана Бігуса,. Папір грубий і темний В 1916 р. хтось забрав собі з тут. церкви.

Наколиб він в котрій церкві знаходився, то дотичний Впп. Товариш зволить ласкаво мені його зараз вислати, а я зверну кошта пересилки та додам ще для даної церкви малий ірмологіон.

Іван Майба, дяк і дг. в Ярославі, пч. в місци.

Зі світа.

С. Р. С. Р. повідомив заінтересовані держави, що не возьме участи в конференції для розброєння, яку задумує скликати Союз Народів, бо сей Союз є нічим іншим як лише заслоною самолюбної й облудної політики Франції й Англії, а прочі держави, які належать до Союза, є лише їх попихачами. Також і до конференції для розброєнь, яку задумує скликати Америка, С. Р. С. Р. ставиться дуже недовірчиво.

В виду сего всего, С. Р. С. Р. працює над поширеннєм німецько-радянського договору в Рапальо, що без сумніву причиниться до тісного союзу з Німеччиною. Крім сего С. Р. С. Р. старається заключити союз з Польщею, Фінляндією, Естонією, Лотвою й Литвою, та при помочи сих всіх союзних держав і всіх комуністичних організацій по цілому світі задумує С. Р. С. Р. розбити теперішний облудний Союз Народів.

Румунія старається всіма силами заключити з С. Р. С. Р. такий договір, який з одного боку заборонявби її зачепити радянські держави, а з другого боку не дозвалявби сим державам жадати від Румунії Бесарабії. Питаннє лише, чи радянські держави згодяться на те. На залізничому шляху в Констанці знайдено дві скринки динаміту, який мовляв був призначений на висадженнє в воздух поїзду, що мав тоді переїзджати туди з румунською королевою й наслідником престола.

Німеччина ввиду неприняття її до Союза Народів звернула всю свою увагу на Схід, се є на С. Р. С. Р. і на балтиські держави й зачинає вже почасти з ними заключувати союзи.

Анґлія дуже неспокійна майбутьним договором між С. Р. С. Р. а Німеччиною, та вислала вже своїх послів до радянських держав, щоб направили попсовані всаємини між Анґлією з одного, а С. Р. С. Р. з другого боку.

Італія шукає по Африці місця, де моглаб поселювати своїх кольоністів. Таке місце мав знайти Муссоліні в Триполісі, се є в італійській кольонії в Африці. Італійські політики бояться дуже, щоб Франція підчас теперішних переговорів з Абд-Ель-Крімом не нарушила італійських інтересів.

Франція як звичайно завсігди має найбільше клопотів. Тепер лякає її м. и. з одного боку радянсько-німецький договір, а з другого боку морська політика Італії, що хоче панувати над Середземним Морем, яким також і Франція до своїх кольоній в Північн. Африці мусить їздити.

В Парижі відбувся недавно зїзд російських монархістів, які своїм начальним військовим вождом (без армії, яка колись малаб боротися з радянськими державами — прим. складача) бибрали великого князя Миколу Миколаєвича.

Польща переживає тепер мабуть найгірші хвилі від часу свойого послідного відродження. Число безробітних з дня на день зростає. Золотий знова паде шалено в долину, державні скарбниці майже порожні, а ратунку тяжко знайти.

В суботу 17. с. м. скінчився в Варшаві процес проти був. міністра Ліндого й товар. за спроневірення з державної каси звиж 2 міліонів золотих. Вирок мав бути оголошений в два дні пізнійше т. є на 19. с. м. Лінде після процесу вертав автом до дому. Наколи перед своїм мешканнєм висів з авта, підійшов до него сєржант Цьмєльовські й вистрілом з револьвера зранив Ліндого тяжко в голову так, що він в коротці й помер. Наколи Цьмєльовського арештовали, він оправдувався тим, що позаяк він, будучи цілий час на розправі Ліндого набрав переконання, що вирок на него западе несправедливий, себто уневинняючий, рішився сам, з власної ініціятиви Ліндого вбити.

В Вильні викрито недавно шпіонську організацію, до якої були вмішані один підполковник і кількох сєржантів.

В військовому географічному інституті в Варшаві викрито свойого часу великі надужиття, за що арештовано тепер 8 офіцирів сего інституту.

Подяка.

Іменем всіх Впп. Дяків зібраних на Зборі Дяків в Яворові дня 30. XI. 1925 складаю оцею дорогою щиру прилюдну подяку Високопреподобним оо.: Н. Льву, деканови Яворівського деканату, Левицькому, парохови в Яворові і Крушинському, парохови в Вільшаници, за їх ласкаву участь в Зборі Дяків, мимо тодішних снігових заверух.

Яворів, дня 5. XII. 1925 р.

Евстахій Щепанський, дяк в Рогізні.

Всячина.

Віно для дівчат.

На засіданню Окружного Радянського Комітету в Татарську. на Кавказі постановлено м. и., що віно дівчині має дати наречений а не родичі її, та що за найгарнійшу дівчину віно виносить: 120 рублів золотом, 2 простирала і 2 подушки.

Висота віна за менше гарні дівчата, й вдовиці залежить від згоди обох сторін, одначе не сміє бути більша від віна найгарнійшої дівчини.

Рибячий дощ в Канаді.

Місто Дундут в Онтаріо (Канада) навістила недавно велика буря й злива, в часі котрої аж стало в місті темно. Наколи те все проминуло й мешканці повиходили на двір, побачили на превелике своє диво на вулицях, городах, дахах і т. п. превелике множество маленьких живих рибок.

Вчені кажуть, що їх мусіла пірвати з води в гору воздушна труба й занести в воздусі аж до Онтаріо.

„Фабрика дощу".

Про всякі фабрики знаємо й чули ми, але про фабрику дощу довідуємося аж з американських газет. Якийсь Шарль Гатфілд придумав спосіб, яким спроваджує дощ на поля тоді, коли хоче й де хоче. У воздусі є все богато водної пари; з неї робить він хмари і так штучним способом викликує дощ. Як він це робить, не хоче виявити; лиш каже собі дорого платити, хто з фармерів хоче в посуху мати дощ. За оден дощ складають йому фармері по 2 тисячі долярів. Після урядового звіту видно, що найчастійше падав дощ там, де він осідав зі своєю „фабрикою для виробу дощу" і то на 120 кільометрів довкола. Від 15. квітня до 15. травня „зтягнув" він 29 рясних (густих) дощів. Кождий з читачів бачить, що його винахід має для рільництва неабияку вагу. Світ поступає вперед: в що наші діди навіть не вірили, — ми оглядаємо те своїми очима!

Найбільший чоловік на світі.

Лію-Ю-Шінг, китайський великан, що має 2·60 метри висоти, найвищий чоловік на світі вибрався в подорож з Шангаю до Сан-Франціско, де відграватиме якусь ролю в кінематографічних знимках. Цей великан був давнійше сторожем цісарських палат в Пекіні.

Середновічча під Варшавою.

У селі Велішев, на кільканайцять кільометрів від Варшави, селяне звернулись до знахора, щоби порадив недужій жінці одного з них, Пахнік. Знахор рішив, що в Пахніковій сидить чорт і його треба з неї прогнати. Дванайцять селян, згідно з вказівками знахора, тягнули в новорічну місячну ніч Пахнікову мотузом через вулицю, як чарівницю. Її копали та били, співаючи побожні пісні, а коли з неї почала текти кров, зібрали кров до посудини та дали їй з неї пити. Селяне, яких переслухує поліція, бороняться дуже поважно, віруючи, що не зробили нічого злого. Все це діється в двох годинах їзди від столиці, яка для рятування фінансового бюджету в першу чергу скорочує видатки на освіту, вважаючи, що освіта в краю і так уже стоїть досить високо.

Добродійні дерева.

На острові Куба, в Антилях а також і в Бразилії ростуть такі пальмові дерева, на котрих, на самих вершках, 40 стіп високо, родиться капуста. Є се властиво молоде пуче нерозвинених ще пальмових листків. Має вигляд подібний цілком до нашої волоської капусти. Се дерево є подвійно пожиточне, бо після вирубання капусти, повстає на тому місци в ямці дуже смачний плин-напиток, подібний до наших вин. Крім сего листків з тих пальм вживають до покривання дахів тубильчих хаток, виробу паперу й капелюхів.

Серед пяниць зростає смертність.

Асекураційна компанія Метрополитен Лайф в Америці сповіщає, що на 17,000.000 обезпечених нею людий минулого року померло в наслідок затроєння алькоголем 485 осіб. В 1924 р. з тої самої причини померло 443. Процентово смертність серед алькоголіків виносила 2·9 на 100.000 в 1925 р., а 2·8 в попереднім році. В 1920 р. цей процент був лиш 0·6 на 100.000. Проявився також замітний зріст смертности в наслідок одного рода недуги печінки, що є тісно злучена з алькоголізмом. На кождих 100.000 обезпечених в Метрополитен Компанії на цю недугу померло минулого року 6·9, а разом 1.116 осіб. В 1924 р. померло з тої причини 889, тобто 5·8 процент.

Злякався „Антихриста".

В одному селі біля Лодзі в селянина Левандовського вродилася дитина-хлопчик ваги 15 фунтів. Коли дитину викупали, тоді вона стала на ноги і почала ходити. Рідний батько злякався, що це є Антихрист і забив дитину.

З життя диких народів.

Ще сьогодня є місця й краї на світі, про які наука не знає ще нічого. Такий край, в якому не була ще нога білого чоловіка, є надбережні сторони ріки Амазонки в полудневій Америці. Недавно вибралася туди наукова прогулька, а члени її описали життя диких племен, які замешкують незнаний і нерозслідженний до цеї пори край. В описі звичаїв диких людей з над берегів ріки Амаконки цікавий є опис передшлюбних звичаїв. Коли молоде дівча дозріє, виховують його з далека від громади. Молоді хлопці переговорюють з родичами, а коли угода що до вінчання є готова, тоді випроваджують дівчину в товаристві священиків до ліса і там в присутности цілого роду роздягають її та привязують до дерева. Опісля ціле племя бє молоду по цілім тілі аж до крови і проганяє з неї лихого біса. Довкруги неї зносять хворост. А коли бита тратить притомність, то це є знак, що лихий біс залишив тіло дівчини. Тоді її відвязують, а хворост підпалюють. Лихий дух горить і спалюється з деревом. Молоду старанно лікують, аж після цього переходить вона в хату свойого мужа. Таке саме твориться і з вдовою, коли вона виходить в друге заміж. Не дивниця, що жінки цього дуже бояться і воліють, щоби чоловік таки оставав при житті.

Новинки.

Пасажирські літаки на 30 осіб.

В Англії задумують в найблизшому часі ужити до пасажирської комунікації величезних літаків, що зможуть забрати на свій поклад 30 подорожних.

Туреччина вводить латинське письмо.

Теперішний начальник турецької держави, Кемаль Паша, касує по части турецько-арабське письмо й вводить на його місці латинську азбуку. Незабаром мають появитися нові почтові значки з латинськими написами. В шкільництві буде введене латинське письмо покищо в альгебрі й геометрії.

Панґальос касує монастирі в Греції.

Грецький диктатор, ґен. Панґальос, видав декрет, який має на цілі скасування монастирів в Греції. Монастирам заборонено приймати свіжих новиків. В додатку ігумени дістали наказ відправити всіх монахів, що ще не мають 50 літ життя.

Підвижка почтових оплат.

Від дня 15. квітня б. р. почтова тарифа підвисшується в такім розмірі: а) на листи та листівки, як прості, так і рекомендовані, а також на друки додаткова оплата виносить 1 сот.; б) від кождого переказу, вартісного письма, від кождої посилки чи телеґрами стягатиметься поверх звичайної оплати додатково — 5 сот.; в) При позамісцевих телефонічних розмовах додаткова оплата виносить 5 с., коли основна оплата не перевисшує 1 зол. і 10 с., коли та оплата більша від 1 зол.

Людство не зробило поступу.

Ґрупа вчених з Каліфорнійського університету по многих літах студіовання дійшла до переконання, що людство не зробило поступу в думанню за послідних 3.000 літ. Ми нині знаємо стільки само, що знали люди в Вавилоні, не знаємо стільки, що знали Греки перед 2.000 років.

Держава без армії.

Динський парлямент приняв більшістю голосів закон про цілковите скасування армії і воєнної фльоти, залишаючи тільки кордонну охорону і кілька пароплавів берегової сторожі.

Евхарист. конґрес в Нюйорку.

В днях від 20—24 червня с. р. відбуватиметься в Нюйорку евхаристичний конґрес, на якім кардинал Церетті репрезентуватиме папу. Як почесна охорона відїде з кардиналом до Америки відділ папської ґвардії. Евхаристичний конґрес буде відкритий через відмовленнє молитви „Отче Наш" в 500 мовах і нарічах.

Правосл. Синод на горі Атос.

В день Св. Тройці, відбудеться на горі Атос екуменічна (всесвітна) нарада представників православної церкви. Темою нарад має бути м. и. справа календара й повторного супружества духовних.

Католицька церква задумує вислати туди й свойого представника, але в характері обсерватора.

Першорядне дентистично-технічне заведеннє
Генрика Шмаленберґа
в Коломиї, Ринок ч. 70
виконує всякі роботи в обсягу новітної дентистики, з найліпшого матерялу та на найдогіднійших умовинах.

Загадочний образець.

Де є другий чоловік?

Веселий куток.

Що робить?!

— Як вам тепер поводиться?
— Погано, не маю гроший.
— А щож ви робите?
— Довги.

Погодив.

У поїзді їдуть дві добродійки і сваряться. Одна хоче, щоби вікно було відчинене, друга, щоби його замкнути.

— Отворіть вікно, бо мені не стає воздуху, я душуся! — каже перша.

— Замкніть вікно, бо мені від протягу голову зірве... — кричить друга.

Підняли неможливу сварку. Гості заметушились, не можуть всидіти. В кінці встає один добродій і, обурений до краю, каже:

— Я вас пані погоджу! Перше відчиню вікно, нехай одній голову зірве, потім замкну, нехай друга задуситься! А тоді певно вже буде тут спокій!

Семен Дороньчук, дяк в Журавні.

БІДА!

Тяжко мені сиротині
На сім світі жити,
Біда мене учепилась,
Що з нею робити?
Прийдесь душу погубити
Пійти в землю гнити
Щоб лиш біди позбутися
Й на ню не дивитись.
Пробував я в лісах, горах
Скритись перед нею
Вона — щезлаб — гей наймлена
Всюди в слід за мною.
Та блукав я й по чужині,
Щоб лиш загирилась
Дарма, дарма добрі люди
Ще гірше вчіпилась.
Волочивсь я по ярмарках,
Щоб біду продати
Ану умри, чи приступить
Хто їй куповати.
Пан не купить — на що йому?
Він в щастю плаває;
Біда в дворах не любуєсь,
В хатах пробуває.
Жид все ласий закупити,
А вздрить біду лає:
„Дурний гою! хто на біді
Де заробок має?"
Хлоп з далека, як побачить,
Креститься, минає
І Божиться, що він в дома
Свою біду має.
Ой так біди не збутися,
Хоть пійдеш за море,
Біда бідов останеться
А тобі все горе.
Чи вжеж мені добрі люди
З бідов загибати?
Чомуж мені яку раду
Не хочете дати?

* * *

Сила волі та розуму
Всіх має кріпити
Бо тим лише, нічим иншим,
Мож біду побити.

Чорна ліста.

Ану хто буде перший тут на сему місці в слідуючому числі?

Редакція й Адміністрація „ГОЛОСУ ДЯКІВ".

Проситься негайно вирівнати ріжниці за 7. і 9. числа, в загальній квоті 60 сотиків.

Редакція й Адміністрація „Голосу Дяків“.

Приклад достойний наслідування.

Цілорічну пренумерату на „Голос Дяків“ зложили з гори: (Продовженнє).

Вп. **Терлецький Віктор**, дяк в Велесневі, Вп. **Куземко Микола**, дяк в Синяві, Вп. **Федькович-Гординський**, дяк в Гордині, Вп. **Соколовський Віктор**, дяк в Новиці Горішн., Вп. **Маслій Іван**, дяк в Космачи, дек. Богородчани, Вп. **Возьний Василь**, дяк в Чортівци, Вп. **Баран Тома**, дяк в Копитові, Вп. **Врублєвський Софрон**, дяк і дяк. орг. в Королівці к. Борщ., Вп. **Козицький Петро**, дяк в Ваневі. Дальше буде.

„Голосови Дяків“ нових пренумераторів приєднали:

Вп. **Матіїв Дмитро**, дяк і ух. в Тухлі — 2-ох. Вп. **Хома Андрій**, дяк, дг. і орг. в Ліску — 1-го. Вп. **Гижа Іван**, дяк в Лосю — 1-го. Вп. **Лах Михайло**, дяк в Тартакові — 1-го. Вп. **Мастикар Володимир**, дяк, дг., до. і ух. в Потеличи — 1-го. Вп. **Скоблик Петро**, дяк в Дашовій — 1-го. Вп. **Сало Павло**, дяк, дг. і до. в Крехові — 3 ох. Вп. **Марцинюк Константин**, дяк, дг. і до. в Камянках Великих — 1-го.

Редакція складає сим дійсним щирим Впп. Працьовникам на поли організації дяків, щирі подяки та кладе їх як добрий приклад для других.

На фонд преси зложили:

Вп. **Терлецький Віктор**, дяк в Велесневі — 1·00 зл., Вп. **Юркевич Іван**, дяк в Торговици Пільн. — 2·00 зл., Вп. **Шепеля Дмитро**, дяк і дяк. орг. в Лєжайську — 1·00 зл., Вп. **Врублєвський Софрон**, дяк і дяк. орг. в Королівці к. Борщ. — 2·00зл.

Редакція складає всім Впп. Жертводавцям найгорячійші подяки за їх щирі жертви, що є доказом зрозуміння ваги й значіння **незалежної своєї преси**, яка є **одинокою**, що може **отверто виступати** проти **всіх кривд** дяків та кріпко стати в їх обороні.

Почтова скринка.

Вп. **Сало Павло**, д. і дг. в Крехові. Висилаємо для Вас лише по 1 прим. Зайві числа просимо нам звернути. За повідомленнє дуже щиро дякуємо.

Вп. **Гриців Василь**, д. в Волосянці. 5 зл. отримали й по Вашій думці зарах. За 1925 належиться нам ще 55 сот. до шем. а 20 сот. до 8. ч. разом 75 сот.

Вп. **Кизимишин Михайло**, д. і ух. в Чертіжи. В справі неточного доручення Вам часопису віднеслися ми до почт. уряду в Журавні. Окрема висилка часопису є наразі на основі найновійших почтових розпорядків не можлива.

Вп. **Комаришин Іван**, д. в Хомяківці. Квоту, про яку згадуєте в послідній картці, ми отримали. На сей рік є зарах. 1·50 зл. на часопис а 3 зл. на шемат.

Вп. **Геник Олександер**, д. в Марковій. На сегорічний шемат. є зарах. 2·80 зл. Леґенда пійде в одному зі слідуючих чисел.

Вп. **Соколовський Віктор**, дяк в Новиці Горішн. 9·05 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. Вашу цінну дописку на друку до шемат. приняли ми з великою пошаною до відома та в виду сего бажаємо Вам, як 76 літному Ветеранови за Вашу дотеперішну працю для загального добра дяківського стану, ще богато кріпкого здоровля та многих і благих літ.

Вп. **Галюк Михайло**, дяк в Бурдяківцях. 7·50 зл. отримали, з чого за 1925 р. зарах. за часоп. 1·25 зл., са 8. число 40 сот. і до шемат. 55 сот. На 1926 р. остало на часоп. 3 зл. а на шемат. 2·30 зл.

Вп. **Громадський Стефан** в Наревці (воєв. Білостоцьке). Всіх гроший дістали ми від Вас 5·50 зл. з чого 2·50 зл. зарах. за другий піврік за часопис 1925 р. а 3·00 зл. на часоп. на 1926 рік.

Вп. **Маслій Іван**, дяк в Космачи, дек. Богородчани. 6 зл. отримали й на часоп. на сей рік зарах. В 1925 р. отримали ми від Вас ту квоту, про яку Ви в послідному листі згадуєте. Часопис висилаємо Вам точно. Не одержані числа мається тепер реклямувати на своїй почті а вона зробить що треба, та крім сего потягне до відповідальности того, хто завинив. А наколиб почта не зробила те, що до неї належить, то тоді належить нашу редакцію про те все повідомити в цїли внесення скарги на дотичний почтовий уряд.

Вп. **Возьний Василь**, дяк в Чортівци. 10 зл. отримали, з чого за 1925 р. зарах. за часоп. 2·50 зл., за 8. ч. 40 с а додат. до шем. 55 сот. З решти зарах. на сей рік 6·25 зл. на часоп. а 30 сот. на шем.

Вп. **Хировський Иосиф**, псаломщик в Бичалі (Волинь). 1·50 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах.

Вп. **Марунчак Михайло**, дяк в Михалевичах. 4 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. Про даток на фонд преси є згадка в 5. числі „Голосу Дяків“.

Вп. **Марків Іван**, дяк в Семиківцях. 3·40 зл. зарах. на часоп. на 1926 р. Залеглости Ви не мали жадної. Мусіла в когось зайти похибка.

Вп. **Петрушевич Маріян**, дяк в Медведівцях. 5 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. Щоб часопис разом зі всіма дотеперішними додатками був до кінця сего року заплачений, належиться ще 4·10 зл.

Вп. **Валах Трофим**, був. дяк — Угринів. Просимо зараз подати теперішну Свою адресу, бо Ваш часопис почавши від 8. ч. вертає до редакції назад з тим, що Ви мовляв до Делієва чи Деляви коло Станиславова виїхали!

Вп. **Гуменюк Павло**, дяк в Курівцях. 3 зл отримали й на часоп. на сей рік зарах. За 1925 р. належиться нам ще 1·20 зл.

Вп. **Стельмах Ілярій**, дяк в Грабківцях. 6 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. За 1925 належиться нам ще за 8. ч. 40 сот. а до шем. 55 сот. разом 95 сот.

Вп. **Баран Дмитро**, дяк в Любіню Вел. 5 зл. отримали, з чого 3·45 зарах. як залеглість за 1925 р. а 1·55 зл. на часоп. на сей рік.

Вп. **Бозюк Данило**, дяк в Жовтанцях. 3 зл. отримали й на часоп. за 1925 р. зарах. За 1925 р. належиться нам ще за шематизм і часопис разом 4·20 зл.

Вп. **Гірний Петро**, дяк в Заліській Волі. 7·80 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. За 1925 р. вже все в найбільшому порядку поплачене. На сей рік зарах. на часоп. 3·85 зл. Часопис висилаємо точно. Бракуючі числа просимо реклямувати на своїй почті.

Вп. **Андрухів Іван**, дяк в Улазові. 7 зл. отримали. До кінця року за часопис належиться ще 3·10 зл.

Вп. **Михайлюк Михайло**, Нова Дубрава (Босня) Югославія. Книжочок, о які просите, вже на складі не маємо, бо їх перший наклад вже цілком розійшовся. Незадовго будемо друкувати другий наклад і оголосимо се в часописі.

Вп. **Легкий Василь**, дак в Молодиньчу. 3 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. За 1925 р. належиться нам ще 1·65 зл.

Вп. **Гресько Дмитро**, дяк в Милованю. 3·75 зл. з 27. 1. 1926 отримали з чого за 1925 р. зарах. 2·50 зл. за два кварт. за часопис, 40 сот. за 8. ч., 55 сот, за шемат. а 30 сот. остало на сей рік. Квартальна передплата виносить в сему році 1·50 зл. а не 1·25 зл.

Посмертна згадка.

Дня 6. січня 1926 р. забрала невмолима люта смерть після тяжкої кілька тижневої недуги нашого невіджалованого Вп. Товариша та Борця за красшу дяківську долю Дмитра Дзядика, дяка в Пелній, буківського деканату. Покійний, який бездоганно сповняв дяківську службу через 44 літа, був також свойого часу учителем народної школи через два роки, а громадським писарем через цілий час свойого життя: Він в часі світової війни покутував невинно через два роки в Талєргофі, де оставив майже ціле Своє здоровлє. Сей наш покійний Вп. Товариш належав до перших Передплатників свойого **незалежного** органу **„Голосу Дяків“** та був наслідування достойним, невсипучим працьовником на культурному й просвітному полях в своїй парохії. Покійний на кождому кроці поборював темноту серед Своїх парохіян, яка як раз в нас на Лемківщині ще й до нині царює.

В Своїй парохії позискав Собі велике довірє та пошану, а доказом сего було велике число парохіян на Його похороні, який безкористно відправив місцевий парох Всеч. О. Ярослав Савчак. Він сказаз також щире слово над домовиною Небіщика, і зазначив, що Покійний був щирим і правдивим його співробітником як на релігійному, так і на культурному ґрунті.

З товаришів Небіщика віддали Йому послідну прислугу Вп. Дмитро Гриневич, дяк з Сенькової Волі, та Йосиф Бурка, дяк з Новосільців-Гнєвош.

Покійний прожив 62 роки, та оставив хору і незаосмотрену вдову. Дяківство передав свойому синови Теофілеви Дзядикови, котрого й Сам виучив.

Земля Тобі пером, наш Дорогий Товаришу!

Товариші з буківського деканату.

†

Посмертна згадка.

Дня 4. марта 1926 р. упокоївся в Бозі після довшої тяжкої недуги

Дмитро Ґрижак,

дяк в Нижневі.

Похорон відбувся величаво. Покійний дякував через 25 літ, був нелише прикладним дяком, але й щирим громадянином та постійним передплатником Свойого незалежного органу „Голосу Дяків“.

Земля Йому пером!

Др. К. Фріш
лікар всіх лікарських наук
(Апарат Рентґена і кварцова лямпа)
Коломия, ріг вул. Міцкевича-Замкової.

АДВОКАТ
Д-р. Іван Турянський
відкрив адвокатську канцелярію в **Коломиї** і веде її при вул. Крашевського ч. 4.

Спеціяліст хоріб очий
Др. Б. РАП
після спеціялізації на віденській і львівській клініках повернув і ординує в окулістиці й хоробах ух, носа й горла в домі Бретлєрів, Ринок 41, на І. пов. Вхід з Мнихівки ч. 1.

Дуже важне для Впп. Дяків-господарів!
Дяк-господар повинен стати передплатником щомісячного ілюстрованого часопису
„СІЛЬСЬКИЙ СВІТ“
орган незалежної господарської думки.
З великим пасічницьким відділом „УКРАЇНСЬКЕ ПАСІЧНИЦТВО“ (окрема нумерація сторінок).
Річні передплатники дістають додатки:
4 практичні господарські книжки. 6 портретів визначних діячів на полі господарства. 12 прібок ушляхотненого насіння збіж, городини та медодайних рослин.
Передплата на рік 10 зл.
Передплату можна вносити частинами: при передплаті 8 зол. до I V. 2 зл. Адреса: ЛЬВІВ, Бляхарська, 9.

Виписуйте незалежний орган українського культурного й церковного відродження
„НА ВАРТІ“
ілюстрований місячн. з окремими додатками. У 1926 р. цілорічні передплатники дістануть три книжки:
1) Парастас українською мовою.
2) Походження Епископату.
3) Про мову богослуження.
Передплата на рік 6 зл., піврічно 3 зл.
Адрес: Włodzimierz Wołyński, Red. „Na Warti“.

Дяк, іспитований, з гарним голосом, з похвальними свідоцтвами, організатор зразкового господарства пошукує зараз посади дяка. Близших інформацій дає Вп. **Петро Поліщук, дяк в Пилатківцях, пч. Озеряни.**

Дяк, кавалєр, який зумівби зорганізувати й провадити хор на три голоси дістане **відповідну** посаду дяка від Томиної Неділі. Зголошення належить зараз слати до нашої Редакції до ч. 262—3.

Дяк іспитований з гарним голосом, уміє провадити громадську писарку, організувати аматорські кружки пошукує посади дяка.

Зголошення слати на руки **Вп. Иосифа Присташа**, дяка в Вільшаници, к. Устрик Долішних.

185—3.

Хто хоче заробити нехай зараз зголоситься писемно до **„Краєвого Союза для хову й збуту худоби й безріг“** у Львові, вул. Оссолінських ч. 15—II. Ся інституція потребує організаторів на провінції за відповідним винагородженнєм.

1 і 2. чисел „Голосу Дяків“ з 1926 р. Редакція вже на складі не має, проте реклямації сих чисел є безпредметові.

Редакція.

Власне Видавництво „Запорожець“ в Коломиї
З друкарні Вільгельма Бравнера в Коломиї.
За Редакцію відповідає Іван Волошин.